

[Lindholt.]

Dette forslag kan vi tiltræde, og vi kan oven i købet foreslå statsministeren og finansministeren, at det udvides, således at det gælder hele året, og at det kommer til at gælde for flere funktionærer og tjenestemænd.

Vi har jo hørt snakken i går om, at fremskridtspartiets forslag vil medføre, at sygehuset i Fjerritslev skulle nedlægges, fordi man ikke skulle ansætte flere sygeplejersker og ikke flere læger, hvis de nuværende holdt op deroppe. Det er simpelt hen forkert. Meningen er selvfølgelig den, at samfundsmaskineriet skal fungere videre, og fremskridtspartiet har naturligvis ikke andre hensigter, end at der skal ske besparelser, men vi ved, at bureaukratiet har taget et opsving som ingen sinde før, og at der er ingen, der holder igen. Det skal være sådan, at der sættes en bremse for dette.

Man kunne jo have troet, at regeringen nu havde gjort sig nogle forestillinger om, hvad sådan et ansættelsesstop ville betyde. Men nej, det ved man ingen verdens ting om; der foreligger ikke et tal for, hvor store besparelser der eventuelt skulle være. Vi kan få lidt snak om, at man nok skal have noget mere overarbejde og sådan noget. Det er ubegribeligt, at regeringen ikke foretager sig noget i den henseende, når man dog har et embedsmandsmaskineri til at finde ud af det. Vi har foretaget beregninger over, hvilke besparelser der kan opnås ved dette, og de lyder på 1,2 mia kr. Regeringen har ikke påvist, at det er umuligt at foretage disse besparelser. Det er åbenbart stadig væk en gåde for den siddende regering.

Hvorledes finansieres statens udgifter? Ja, der er nogle, det er gået op for, at man nok bruger skatterne til at finansiere udgifterne med. Der er efterhånden nogle i dette land, der er blevet klar over, at der opkræves indkomstskatter. De stiger og stiger, og det går efterhånden sådan, at de indtægtsforøgelser, befolkningen får, på det nærmeste forvandles til et nettounderskud, når henses til, at de store offentlige tilskud, der

ydes, formindskes i samme takt og hurtigere.

Det tredje problem var spørgsmålet om, hvorledes indkomstfordelingen skal påvirkes af skatterne og tilskudssystemerne. Ja, det er da klart, det har været et mål for alle socialistiske partier at få tømt borgernes lommer, således at de selv — det vil selvfølgelig sige socialdemokrater, kommunister og folkesocialister — kan bestemme, hvordan man skal bruge pengene, også sådan at man kan få foretaget yderligere omfordelinger af pengemidlerne fra én samfundsgruppe til en anden og så tilbage igen.

Denne politik har to følger, nemlig en forøgelse af bureaukratiet og en formindskelse af forbrugernes frie forbrugsvalg. At det ikke går så godt i alle lande, hvor der hersker socialisme, har vi set eksempler på i Østeuropa, hvor der har været strejker under socialistiske styre.

Jeg tror, at det tidspunkt nu er kommet, hvor befolkningen ikke længere vil være med til en omfordeling, som støtter Jesusfilm og kulturelt plattenslageri med ituskarne hestehoveder o. lign.

I PP II er det slået fast, og fremskridtspartiet har sagt det, før PP II kom, at de høje indkomstskatter fremmer skattesnyderiet, fremmer naturaløkonomien og borttager arbejdslysten. Hvis vi fortsætter ad denne vej, vil vi medvirke til at få et samfund bestående af bureaukrater, kontrollanter, selvbyggere, tuskhandlere og legetanter i kulturhuse i et samfund, hvor penge ikke længere er værdimålere. Er det det, der skal forstås ved livets kvalitet?

På trods af, at alle har indset de uheldige virkninger af vort tilskudssystem, og på trods af, at alle ved, at den bundne opsparring er en bastard i skattejungen, og på trods af, at ingen kender den virkelige indkomstfordeling i dette samfund, så har forligsblokken naturligvis udskrevet en ny bastard inden for skattejungen, nemlig tvangsopsparringen, som man ved er behæftet med store svagheder.